

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 19C/69/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1110231349
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lucia Kuzmová
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2020:1110231349.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nitra sudkyňou JUDr. Luciou Kuzmovou v spore žalobcov: 1. EU-CapitalManagement a. s. v likvidácii, IČO: 45 327 084, so sídlom Bratislava, 2. Lawyers Group, s.r.o., so sídlom IČO: 46 524 185, Prievozská 37, 821 09 Bratislava, žalovaný v 2. rade právne zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36 864 421, Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy a iné, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu zamietá.

II. Žalovaná má voči žalobcom v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie ako aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Právny predchodca žalobcu v 1. rade, obchodná spoločnosť Lawyer Partners a.s., IČO: 35 944 471, so sídlom Prievozská 37, 821 09 Bratislava sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava I. dňa 14.7.2010 domáhal, aby súd určil, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Zámky, pretože tento neprijal jeho žaloby na začatie občianskeho súdneho konania podané elektronickou formou dňa 24.7.2006. Ďalej sa domáhal určenia, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá mu vznikla nezákonným rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.9.2007, sp. zn. I. ÚS 290/08. Tiež žiadal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu 20 273 841,28 eur titulom majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy, ako aj náhradu trov konania.

2. Žalobu odôvodnil tým, že na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 15.7.2015 uzavretej so Slovenským rozhlasom nadobudol pohľadávky z koncesionárskych poplatkov a stal sa oprávneným vlastníkom 355 917 pohľadávok. Za účelom ich vymáhania vyhotovil žaloby počítačovým programom tak, aby spĺňali všeobecné náležitosti návrhu na začatie občianskeho súdneho konania podľa platných právnych predpisov, tieto zaslal súdom, ktoré jeho návrhy odmietli prijať. Právny predchodca žalobcu v 1. rade doručil dňa 24.7.2006 Okresnému súdu Nové Zámky žaloby na vydanie platobných rozkazov vrátane príloh zachytené na DVD nosiči. Na uvedené podanie reagoval Okresný súd Nové Zámky listom, v ktorom predchodcovi žalobcu v 1. rade oznámil, že nemá k dispozícii elektronickú podateľňu, v dôsledku čoho nespĺňa podmienky zákona č. 215/2002 Z. z. o elektronickom podpise, z ktorého dôvodu mu vracia elektronické dokumenty uchované na DVD nosiči. Na toto stanovisko reagoval predchodca žalobcu v 1. rade listom, v ktorom trval na prijatí svojho podania. Predchodca žalobcu v 1. rade urobil podanie na Okresný súd Nové Zámky opätovne, pričom zachoval rovnakú formu a podanie uskutočnil opäť elektronickými prostriedkami. Okresný súd Nové Zámky mu

opäť oznámil, že naďalej nedisponuje technickými prostriedkami na prijímanie podaní elektronickou formou, v dôsledku čoho nie je možné akceptovať podanie návrhov na začatie konania elektronickými prostriedkami. Predchodca žalobcu v 1. rade považoval uvedený postup Okresného súdu Nové Zámky za nezákonný, poukázal na ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ktorý považoval všetky spôsoby podania za rovnocenné a zo žiadneho ustanovenia nevyplývalo, že by písomné podanie malo byť pred ostatnými spôsobmi uprednostňované. Okresný súd Nové Zámky bol povinný zriadiť elektronickú podateľňu najneskôr ku dňu 1.10.2002, nie je teda vinou žalobcu, že okresný súd nemal vytvorené podmienky na prijímanie takýchto podaní. Žalobca dodržal zákonom ustanovený postup a urobil podanie v súlade so zákonom elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom, a napriek tomu nebolo toto podanie súdom prijaté.

3. Podanou žalobou predchodca žalobcu v 1. rade poukazoval na nezákonné rozhodnutie Ústavného súdu SR zo dňa 27.9.2009, sp. zn.: III. ÚS 253/2007. K uvedenému uviedol, že podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky podal Ústavnému súdu SR sťažnosť pre porušenie základného práva na prístup k súdu, ktorú Ústavný súd SR predbežne prerokoval a odmietol ju ako podanú oneskorene. Argumentáciu Ústavného súdu SR považuje za absurdnú a neprijateľnú, poukázal na rozsudok ESLP zo dňa 16.6.2009, kde ESLP rozhodoval o niekoľkých sťažnostiach a o týchto rozhodol tak, že sťažnosti sú prijateľné a konštatoval, že postupom všeobecných súdov došlo k porušeniu základného práva žalobcu na prístup k súdu. Predchodca žalobcu v 1. rade citoval rozhodnutie senátu Ústavného súdu SR, ktorý svoje rozhodnutia zdôvodnil použitím nižšie uvedenej argumentácie: „Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že žalobkyňa podala návrhy elektronickými prostriedkami okresnému súdu prvýkrát 31.3.2006, okresný súd jej listom z 5.4.2006 oznámil dôvody, pre ktoré neboli jej podania prijaté a v prílohe listu jej vrátil DVD nosič obsahujúci elektronické podania. Predmetný list bol žalobkyni doručený v priebehu apríla 2006 a to najneskôr do 26.4.2006, keď žalobkyňa listom z tohto dňa reagovala na oznámenie okresného súdu. Žalobkyňa sa o všetkých podstatných skutkových okolnostiach, v ktorých vidí zásah do svojich základných práv a slobôd, dozvedela najneskôr do 26.4.2006. V súlade s ust. § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jej preto najneskôr v uvedený deň začala plynúť dvojmesačná zákonná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa článku 127 Ústavy SR vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru spočívajúcom v neakceptovaní podaní (návrhov na začatie konania) urobených elektronickými prostriedkami. Žalobkyňa sa však na ústavný súd obrátila až sťažnosťou z 13.12.2006, doručenou na ústavnému súdu dňa 14.12.2006, teda zjavne po uplynutí zákonom stanovenej lehoty dvoch mesiacov a vzhľadom na túto skutočnosť je jej sťažnosť podaná oneskorene. Opakovaný pokus žalobkyne z 19.10.2006 a podanie návrhov, ktoré podľa slov žalobkyne obsahovali rovnaké návrhy, ako to bolo v prípade DVD nosiča - podania zo dňa 31.3.2006, nie je z hľadiska plynutia lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, právne významný. Vzhľadom na podstatné skutkové a právne okolnosti a na povahu namietaného zásahu zostala totožnosť zásahu, ktorý žalobkyňa namietala vo vzťahu k svojim právam zaručeným článkom 46 ods. 1 Ústavy a článkom 6 ods. 1 Dohovoru, zachovaná aj pokiaľ ide o opakovaný pokus urobiť zamýšľané podania elektronickými prostriedkami a ich následne neprijatie zo strany okresného súdu. O tomto zásahu sa žalobkyňa dozvedela už v apríli 2006. Okolnosti, za ktorých k nemu malo dôjsť, jej boli známe (čo vyplýva z jej argumentácie, ako aj z listín pripojených k sťažnosti) vrátane skutočností, že elektronickou podateľňou v zmysle osobitných predpisov nedisponoval v uvedenom čase žiaden súd v Slovenskej republike. Uvedené skutočnosti neumožňovali žalobkyni rozumne predpokladať, že by pri druhom pokuse o podanie návrhov elektronickou formou v tak krátkom časovom horizonte malo, resp. mohlo dôjsť k zmene stanoviska príslušného okresného súdu. Opakovanie pokusu o podanie návrhov formou elektronických podaní v októbri 2006 preto ústavný súd považoval iba za formálny úkon zo strany žalobkyne.“

4. V podanej žalobe sa predchodca žalobcu v 1. rade domáhal zaplata sumy vo výške 20 273 841,28 eur. Túto sumu tvorila materiálna škoda vo výške 18 811 070,84 eur, ktorá je súčtom majetkovej škody na istine pohľadávok vo výške 5 388,04 eur a príslušenstva pohľadávok vo výške 18 805 682,80 eur. Predchodca žalobcu v 1. rade sa ďalej domáhal zaplata materiálnej škody vo výške 940 533,54 eur, ktorá vyjadruje ušlý zisk, pretože predchodca žalobcu v 1. rade nemohol po dobu dlhšiu ako dva roky podnikateľsky zužitkovať finančné prostriedky, ktoré by nadobudol prevodom alebo úhradou súdne uplatnených pohľadávok. Žalovaná istina ďalej pozostávala z materiálnej škody vo výške 269,40 eur, ktorá je sumou úročenia finančného kapitálu poškodeného uplatneného v súdne uplatnených pohľadávkach a sumy 51 367,50 eur, ktorá zodpovedá sume finančných prostriedkov vynaložených na

ochranu legitímnych práv žalobcu, t. j. na úhradu poplatkov, trov právneho zastúpenia, nákladov na telekomunikačné, administratívne a tmočnícke výdavky. Predchodca žalobcu v 1. rade sa zároveň voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 470 580 eur titulom nemajetkovej ujmy ako spravodlivej satisfakcie za utrpený zásah do základných práv, ktorý má kompenzovať každé porušenie práva na prístup k súdu, ktoré predchodca žalobcu v 1. rade uplatňoval jednotlivo podaním 713 návrhov na začatie občianskeho súdneho konania, pričom žiada o priznanie 660 eur za každé jednotlivé podanie poukazujúc na čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

5. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe zo dňa 29.2.2012 v prvom rade uviedla, že predchodca žalobcu v 1. rade sa viacerými sťažnosťami na Európskom súde pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) domáhal ochrany svojich práv v súvislosti s neprijatím jeho žalôb viacerými okresnými súdmi Slovenskej republiky. Rozsudkom zo dňa 16.6.2019 mu ESLP priznal sumu 10 000 eur spolu s akoukoľvek daňou, ktorá môže byť vyrubená z titulu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy a sumu vo výške 8 000 eur spolu s akoukoľvek daňou, ktorá môže byť vyrubená z titulu nákladov a výdavkov. Vzhľadom na toto existujúce rozhodnutie žalovaná poukázala na ust. § 159 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len OSP) a v tejto časti žiadala konanie zastaviť podľa § 104 ods. 1 OSP. Pokiaľ predchodca žalobcu v 1. rade poukázal na nezákonné rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.9.2007, sp. zn. III. ÚS 253/07, toto rozhodnutie nebolo pre nezákonnosť zrušené, a teda nebola dodržaná podmienka predpokladaná v § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Žalovaná tiež považuje za otáznú, či Ústavný súd SR ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti, proti ktorého rozhodnutiu nie je možné podať opravný prostriedok vôbec môže vydať nezákonné rozhodnutie. K nesprávnemu úradnému postupu Okresného súdu Nové Zámky žalovaná uviedla, že je pravdou, že žalobca okresnému súdu doručil návrhy na začatie konania dňa 24.7.2006, urobené elektronickými prostriedkami, ktoré neboli súdom prijaté. K nesprávnemu úradnému postupu teda malo dôjsť 24.7.2006. Poukázala na ust. § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 a v tej súvislosti na to, že právo na náhradu škody sa premlčí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak mala teda predchodcovi žalobcu v 1. rade vzniknúť škoda neprijatím návrhov na začatie konania, lehota potom uplynula 24.1.2010 a keďže žaloba bola podaná 14.7.2010, žalovaná z opatrnosti vznesla námietku premlčania. Žalovaná ďalej uviedla, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody, je potrebné preukázať existenciu škody, ktorú však predchodca žalobcu v 1. rade nepreukázal, pretože nároky, ktoré si uplatňuje je možné považovať za hypotetické. Predchodcovi žalobcu v 1. rade nič nebránilo, aby svoje návrhy doručil súdu aj v inej forme ako elektronickými prostriedkami, ak mal reálny záujem na ich uspokojení a s poukazom na ust. § 415 a § 417 Občianskeho zákonníka. Predchodca žalobcu v 1. rade škode nepredchádzal tým, že inú formu podania návrhov nevyužil. Nie je pravdivé tvrdenie, že došlo k zániku jeho majetkových práv z dôvodu premlčania, pretože pri návrhoch, ktoré predchodca žalobcu v 1. rade podal na okresnom súde dňa 24.7.2006 je nutné konštatovať poukazujúc na ust. § 79 a 82 OSP, že konanie je začaté dňom doručenia návrhu a nesprávny úradný postup nemohol vylúčiť tento účinok, v dôsledku čoho aj konania, podané vo forme podaní, urobených elektronickou formou, boli začaté dňom doručenia príslušného nosiča, bez ohľadu na to, či súd prijal alebo neprijal nosič z dôvodu technickej nepripravenosti. Pre posúdenie včasnosti uplatnenia nárokov je rozhodujúci okamih podania návrhov na súd, k čomu preukázateľne došlo dňa 24.7.2006, tvrdenie predchodcu žalobcu v 1. rade o možnom neúspechu v konaniach z dôvodu prípadnej námietky premlčania vznesenej žalovanými preto neobstojí. Z dôvodu neprijatia podaní súdom predchodcovi žalobcu v 1. rade nevznikla a ani nemohla vzniknúť škoda, pretože k premlčaniu pohľadávok uplatňovaných v tomto konaní nedošlo. Doručeným podaním došlo k spočívaniu premlčacej lehoty a premlčané boli len tie návrhy, ktoré by boli premlčané už pred podaním návrhov na súd dňa 24.7.2006. Z vyjadrenia predsedu Okresného súdu Nové Zámky vyplýva, že predchodca žalobcu v 1. rade bol začiatkom februára 2007, t. j. hneď po zavedení elektronickej podateľne vyzvaný na predloženie DVD nosičov, naposledy bola predchodcovi žalobcu v 1. rade takáto výzva zasielaná dňa 4.2.2010, avšak bezúspešne. Je teda otáznou, či predchodca žalobcu v 1. rade mal záujem o uplatnenie svojich nárokov na zaplatenie koncesionárskych poplatkov, alebo mu išlo iba o využitie možnosti uplatnenia nárokov na odškodnenie. Žalovaná tiež poukázala na to, že v súvislosti s preukázaním vzniku škody musí žalobca produkovať dôkazy preukazujúce pri každej jednotlivéj pohľadávke nasledovné skutočnosti: a) existenciu subjektov žalovaných, b) právoplatné rozhodnutie súdu o zamietnutí návrhu pre vznesenú námietku premlčania c) vymožitelnosť pohľadávky od žalovaného v čase, kedy malo dôjsť k predpokladanému vydaniu platobného rozkazu. Keďže tieto skutočnosti neboli preukázané, žalovaná nemôže niesť zodpovednosť za materiálnu škodu vo výške 18 811 070,84 eur odôvodňovanú premlčaním nárokov, pretože k premlčaniu nárokov konaním súdu nedošlo. Predchodca žalobcu v 1. rade tiež nepreukázal dôvodnosť materiálnej škody vo výške 940 553,54 eur titulom ušlého zisku a

materiálnej škody vo výške 269,40 eur titulom úročenia finančného kapitálu a ani náklady na súdne spory, pretože zatiaľ neprebíha meritórne konanie a ani jedna pohľadávka nebola právoplatne prisúdená, takže nie je zrejmé, či nároky žalobcu sú legitímne a či bude v konaniach úspešný. Vo vzťahu k ušlému zisku a úročeniu finančného kapitálu nie je zrejmé a ani preskúmateľné, akým spôsobom a z akej výšky si predchodca žalobcu v 1. rade predmetnú čiastku uplatňoval. K nemajetkovej ujme žalovaná poukázala na ust. § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. a tiež na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 67/08, sp. zn. IV. ÚS 22/03, sp. zn. IV. ÚS 142/03, z ktorých vyplýva, že predchodcovi žalobcu aj napriek konštatovaniu porušenia ústavného práva nebolo priznané finančné zadosťučinenie. Ak teda ústavný súd nevzhladol dôvody pre takéto priznanie, žalobcovi žiaden nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nevznikol. Žalovaná poukázala tiež na nedostatok príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, žalobu žiadala v celom rozsahu zamietnuť a uplatnila si náhradu trov konania.

6. V priebehu konania bola žaloba postúpená na Okresný súd Nové Zámky s poukazom na miestnu príslušnosť podľa § 84 - 87 OSP a s poukazom na tú skutočnosť, že predchodca žalobcu v 1. rade vystupoval v rôznych veciach opätovne. Po postúpení spisu Okresnému súdu Nové Zámky predchodca žalobcu v 1. rade namietal, že všetci sudcovia tohto súdu sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkom konania. Po vyjadrení sudcov Okresného súdu Nové Zámky bolo vo veci rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 8NcC/16/2012-182 zo dňa 23.5.2012, že sudcovia Okresného súdu Nové Zámky sú vylúčení z prejednávania veci a príslušným na prejednanie a rozhodovanie vecí je Okresný súd Nitra.

7. Podaním zo dňa 25.7.2012 predchodca žalobcu v 1. rade vzal žalobu späť v časti o zaplatenie sumy vo výške 945 375,28 eur a zároveň oznámil súdu nové znenie žalobného petitu, na čo súd uznesením č. k. 19C/69/2012-201 zo dňa 6.8.2012 rozhodol tak, že konanie v časti sumy 945 375,28 eur zastavil, v zastavujúcej časti žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Súd zároveň pripustil zmenu petitu žaloby nasledovne:

Žalovaná: Slovenská republika jej menom Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky

1) je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla spoločnosti Lawyer Partners a. s., IČO: 35 944 471, so sídlom Bratislava, Prievozská 37 nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Zámky, pretože tento neprijal návrhy spoločnosti na začatie občianskeho súdneho konania podané elektronickou formou dňa 24.7.2006;

2) je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla spoločnosti Lawyer Partners a. s., IČO: 35 944 471, so sídlom Bratislava, Prievozská 37 nezákonným rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 253/07.

Žalovaná: Slovenská republika jej menom: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky je povinná zaplatiť žalobcovi v 2. rade:

1) na istine tvorenej sumou koncesionárskych poplatkov: 5 388,04 eur,

2) na príslušenstve tvorenom sumou poplatkov z omeškania: 18 805 682,80 eur

3) na príslušenstve tvorenom sumou nákladov spojených s uplatnením istiny: 46 815,16 eur.

8. S poukazom na Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 28.6.2012 uzatvorenú medzi predchodcom žalobcu v 1. rade spoločnosťou Lawyer Partner a.s. a žalovaným v 2. rade súd uznesením č. k. 19C/69/2012-295 zo dňa 12.11.2013 pripustil do konania vstup žalobcu v 2. rade a uznesením č. k. 19C/69/2012-299 zo dňa 20.1.2013 pripustil zmenu petitu žaloby tak, že v tomto konaní súd koná rozhoduje o nasledovnom petite:

Žalovaná: Slovenská republika jej menom Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky

1) je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla spoločnosti Lawyer Partners, a.s., IČO: 35 944 471 so sídlom: Prievozská 37, Bratislava 82109 nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Zámky, pretože tento neprijal návrhy spoločnosti na začatie občianskeho súdneho konania podané elektronickou formou dňa 24.7.2006,

2) je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla s spoločnosti Lawyer Partners, a.s., IČO: 35 944 471 so sídlom: Prievozská 37, Bratislava 82109 nezákonným rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 253/07.

Žalovaná: Slovenská republika jej menom: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky je povinná zaplatiť žalobcovi v 2. rade

1) na istine tvorenej sumou koncesionárskych poplatkov: 5 388,04 eur

2) na príslušenstve tvorenom sumou poplatkov z omeškania: 18 805 682,80 eur

3) na príslušenstve tvorenom sumou nákladov spojených s uplatnením istiny: 46 815,16 eur

Žalovaná je zároveň povinná v rovnakej lehote zaplatiť žalobcovi v 1. rade nemajetkovú ujmu: 70.043,96 eur a nahradiť žalobcovi v 1. rade a žalobcovi v 2. rade trovy súdneho konania.

9. Okresný súd Nitra rozsudkom č. k. 19C/69/2012-553 zo dňa 7.2.2018 žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Po vykonaní dokazovania dospel súd prvej inštancie k záveru, že zo strany Okresného súdu Nové Zámky došlo k nesprávnemu úradnému postupu, keď návrhy predchodcu žalobcu v 1. rade, ktoré urobil elektronickými prostriedkami obsahujúcimi elektronické dokumenty - žaloby - podpísané zaručeným elektronickým podpisom, mu boli zo strany súdu vrátené, lebo súd nemal elektronickú podateľňu a nemohol ich prijať napriek v tom čase účinného ust. § 42 ods. 1 OSP. Súd prvej inštancie uznesením vyhláseným na pojednávaní 7.2.2018 zamietol návrh právneho zástupcu žalobcu na doplnenie dokazovania znaleckým dokazovaním znalcom - Ekonomickou univerzitou v Bratislave, pretože tento dôkaz súd považoval za nadbytočný. Podľa právneho názoru súdu prvej inštancie nebolo preukázané, že majetková a nemajetková ujma reálne vznikli a že vznikli v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Zámky. Súd prvej inštancie prihliadol aj na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovanej a ustálil, že predchodca žalobcu v 1. rade sa so svojou žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody obrátil na žalovanú až dňa 2.12.2009, teda po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty v zmysle § 19 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z. z..

10. Voči zamietajúcej časti rozsudku podali predchodca žalobcu v 1. rade a žalobca v 2. rade v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa zrušenia napadnutého rozhodnutia a priznania náhrady trov odvolacieho konania. K vyčísleniu škody, ktoré súd prvej inštancie považoval za nedostatočné žalobcovia poukázali na podanú žalobu, v ktorej podrobne rozdelili škodu medzi jednotlivé zložky, a to na istinu koncesionárskych poplatkov, poplatky z omeškania z nezaplatených koncesionárskych poplatkov, trovy právneho zastúpenia, t. j. náklady spojené s uplatnením pohľadávok, atď. a podobne odôvodnili existenciu nároku, ako aj výšku. Žalobcovia súdu predložili i dátový nosič, ktorý obsahoval komplexnú identifikáciu pohľadávok žalobcov, ktoré boli uplatnené návrhmi na začatie občianskeho súdneho konania vypracovanými v elektronickej podobe a o ktorých nebolo súdmi rozhodnuté, pričom takýmto nesprávnym úradným postupom došlo k ich premlčaniu. Súd prvej inštancie sa s obsahom dátového nosiča neoboznámil, a teda nevykonal navrhované dokazovanie a následne dospel k záveru, že žalobcovia nepreukázali vznik škody. Podľa žalobcov súd vo veci pojednával, napriek tomu, že tu bol dôležitý dôvod na odročenie pojednávania a takýmto postupom súdu bola žalobcom odňatá možnosť konať pred súdom. Žalobcovia v konaní predložili súdu a disponujú ďalšími dôkazmi o tom, že vplyvom technologických a právnych limitov súdy neboli a stále nie sú schopné vrátiť „späť čas“ a vykonať vo vzťahu k elektronicke spracovaným návrhom procedúru prijatia návrhu tak, aby nedošlo k vytvoreniu prekážky premlčania. Žalobcovia si v konaní uplatňujú účtovnú hodnotu istiny koncesionárskych poplatkov a účtovnú hodnotu príslušenstva koncesionárskych poplatkov, ktorými v zmysle § 9 zák. č. 212/1995 Z. z. (platného do 20. 02. 2006) sú poplatky z omeškania. Ide o odbornú otázku, preto navrhli ustanoviť v konaní znalca (kolektív znalcov) k vypravovaniu znaleckého posudku, ktorého súčasťou bude určenie metódy pre výpočet koeficientu vymožitelnosti a jeho následné aplikovanie na okolnosti tohto prípadu. Žalobcovia ďalej uviedli, že návrhmi na začatie konania, ktoré doručili okresnému súdu, nežiadali priznanie nárokov a poplatky z omeškania, ale len výlučne samotné koncesionárske poplatky a to, vzhľadom na skutočnosť, že vtedy platná právna úprava to neumožňovala. Pretože Okresný súd Nové Zámky návrhy neprijal, došlo k pretrhnutiu postupu, ktorý je nevyhnutný pre vznik oprávnenia na ďalšie vymáhanie poplatkov z omeškania, teda príslušenstva koncesionárskych poplatkov. Bez uplatnenia práva na úhradu koncesionárskych poplatkov na príslušnom súde nie je možné pristúpiť k vymáhaniu príslušenstva, preto v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom okresného súdu (odmietnutím žalôb na uplatnenie koncesionárskych poplatkov) došlo k vzniku škody aj v podobe zániku práva na vymáhanie príslušenstva koncesionárskych poplatkov. Žalobcovia namietajú tiež nesprávne vyhodnotenie znaleckého posudku, majú za to, že súd nie je kompetentný vytvoriť si vlastný úsudok o skutočnostiach týkajúcich sa špecifik technologického riešenia duplikácie DVD nosiča. Žalobcovia sa nestotožňujú s námietkou res iudicatae a tvrdia, že v konaní nenastali také skutočnosti, ktoré by súdu bránili priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Podľa žalobcov primerané finančné zadostučinenie, o ktorom fakultatívne rozhoduje Ústavný súd SR na návrh sťažovateľa podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR nemožno stotožniť odškodným ako úhradou nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. alebo s náhradou, či už za skutočnú škodu alebo za ušlý zisk. Ústavný súd SR môže účastníkovi konania o sťažnosti priznať primerané finančné zadostučinenie podľa čl. 127 ods. 3, ale nemôže mu priznať odškodné z dôvodu zodpovednosti za porušenie ustanovení procesných právnych predpisov

(napr. Občianskeho súdneho poriadku). Práve takéto odškodnenie za porušenie procesných právnych predpisov je predmetom tohto konania, v ktorom si žalobcovia uplatňujú úhradu nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, pričom tak realizujú svoje základné právo zaručené v čl. 46 ods. 3 Ústavy SR.

11. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žiadala napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdiť poukazujúc na doterajšiu rozhodovaciu prax všeobecných súdov v skutkovo podobných sporoch. S ohľadom na princíp právnej istoty a doterajšiu rozhodovaciu prax všeobecných súdov má žalovaná legitímne očakávanie, že aj tento spor žalobcov založený na totožnom skutkovom a právnom základe, bude právoplatne zamietnutý v celom rozsahu. Žalovaná sa vyjadrila i k jednotlivým bodom odvolania žalobcov. K bodom 1. až 4. odvolania žalovaná uviedla, že žalobcovia celkom zjavne nerozpoznávajú medzi tým, čo je pohľadávka voči koncesionárom a medzi tým, čo predstavuje škodu, za ktorú by mala niesť zodpovednosť žalovaná v zmysle príslušných ustanovení zák. č. 514/2003 Z. z. Skutočnosť, že žalobcovia v konaní rozčlenili uplatňovaný nárok, neznamená, že žalobcovia v konaní vznik a výšku škody preukázali. Zdôraznila, že okresný súd bol vo vzťahu k podaniu žalobcu v 1. rade zo dňa 24.7.2006 viazaný rozhodnutím ESLP, v zmysle ktorého bol povinný prijať návrhy so spätnými účinkami. Povinnosťou žalobcov v konaní bolo nielen tvrdiť, že ich pohľadávky sú premlčané v dôsledku neprijatia podaní okresným súdom, ale túto skutočnosť aj relevantným spôsobom preukázať, pričom v tomto smere žalobcovia neprodukovali žiadne dôkazy, a teda neuniesli dôkazné bremeno. Na nové dôkazy žalobcov už nie je možné prihliadať. K bodom 5. a 7. odvolania má žalovaná za to, že žalobcovia v konaní nepreukázali existenciu ani jednej právoplatne nepriznanej pohľadávky od koncesionára z dôvodu vznesenej námietky premlčania. Podľa formulácií, ktoré žalobcovia používajú je zrejmé, že žalobcovia nemajú doposiaľ jasno v tom, či k premlčaniu ich pohľadávok už došlo, alebo ešte len dôjde v prípade aplikácie § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. K bodom 6. a 14. odvolania žalovaná uvádza, že nie sú zrejmé dôvody, pre ktoré sa žalobcovia venujú argumentácii k otázke začatia občianskeho súdneho konania, keď táto nebola hodnotená ako podstatná pre rozhodnutie vo veci. K bodom 8. až 9. odvolania žalovaná uvádza, že vo vzťahu k navrhovanému znaleckému dokazovaniu nie je zrejmé, z akého dôvodu žalobcovia tento návrh opätovne uvádzajú vo svojom odvolaní, keď súd sa ním zaoberal a vyhodnotil ho ako nadbytočný, ako dôkaz, ktorý by nebol spôsobilý preukázať vznik a výšku materiálnej škody na strane žalobcov, a to v žiadnom rozsahu. K bodom 11. až 12. odvolania žalovaná uvádza, že táto časť je bez osobitej relevancie, pretože žalobcovia vznik škody v podobe „premlčaných“ koncesionárskych poplatkov nepreukázali, bolo by zbytočné posudzovanie vzniku škody v podobe vyčíslených poplatkov z omeškania, ako aj trov konania. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcov o irelevantnosti predloženého Znaleckého posudku č. 01/2009 (ad 13 odvolania), žalovaná namieta, že nenašla stať, ktorá by uvedené tvrdenie obsahovala. Žalovaná zdôraznila, že Okresný súd Nové Zámky bol viazaný rozhodnutím ESLP, v zmysle ktorého bol povinný bez ohľadu na možné technické problémy podania žalobcov zaregistrovať spätne. V tomto kontexte poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 455/2013, v ktorom rozhodnutí sa Najvyšší súd SR zaoberal otázkou naplnenia príkazu, ako aj povinnosťou žalobcov návrhy opätovne súdu doručiť. K bodom 15. až 19. odvolania žalovaná uviedla, že sám žalobca v 1. rade vo svojom žalobnom návrhu poukázal na viaceré nálezy Ústavného súdu SR, v ktorých bolo sťažovateľom priznané právo na primerané finančné zadosťučinenie. Žalobcovia na jednej strane tvrdia, že primerané finančné zadosťučinenie priznávané Ústavným súdom SR s náhradou nemajetkovej ujmy v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. nesúvisí, avšak na druhej strane, na sumy priznaného finančného zadosťučinenia poukazujú a priamo z nich vychádzajú. Uvedené sa potom javí ako vnútorne rozporné a nekonzistentné. Žalovaná poukázala na ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z., ktoré vymenúva podmienky, s prihliadnutím na ktoré sa určuje výška nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobcovia v tomto smere nespĺnili ani len povinnosť tvrdenia a svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy žiadnym relevantným spôsobom neodôvodňovali a nepredložili v konaní jediný dôkaz, ktorý by vznik nemajetkovej ujmy na strane žalobcov, ktorej náhrada by bola nevyhnutná v peňažnej podobe, preukazoval.

12. Uznesením č. k. 9Co/164/2018-608 zo dňa 25.9.2019 Krajský súd v Nitre rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 19C/69/2012-553 zo dňa 7.2.2018 zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Dôvodom zrušenia rozhodnutia bolo, že predmetný rozsudok súd prvej inštancie vydal voči žalobcovi Lawyer Partners a. s., so sídlom Bratislava, Prievozská 37, IČO: 35 944 471, ktorý v čase rozhodovania súdu prvej inštancie už neexistoval (z dôvodu výmazu z obchodného registra dňom 06. 02. 2018). Ďalším dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia bolo, že súd prvej inštancie sa nezaoberal existenciou naliehavého právneho záujmu na dvoch určujúcich petitoch obsiahnutých v podanej žalobe (resp. pripustenej zmene žalobného návrhu).

13. Po vrátení spisu odvolacím súdom súd prvej inštancie uznesením č. k. 19C/69/2012-632 zo dňa 17.10.2019 rozhodol o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom pôvodného žalobcu v 1. rade spoločnosti Lawyer Partners a.s. a to spoločnosťou EU-CapitalManagement a.s. v likvidácii, IČO: 45 327 084, so sídlom Einsteinova 24, Bratislava, umožnil stranám vyjadriť sa k predmetu sporu a za účelom jeho prejednania vytýčil pojednávanie.

14. Na pojednávanie vytýčené na 9.3.2020 sa strany sporu nedostavili. Právny zástupca žalobcu v 2. rade svoju neúčast' na pojednávaní ospravedlnil a súhlasil s prejednaním sporu v jeho neprítomnosti. Žalovaná rovnako ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní a súhlasila s prejednaním sporu v jej neprítomnosti, pričom poukázala na ďalšie konania na totožnom skutkovom a právnom základe, v ktorých súdy žalobu zamietli, vo vzťahu k určovacím petitiom žalovaná žiada žalobu zamietnuť i s poukazom na nedostatok naliehavého právneho záujmu. Žalovaný v 1. rade sa na pojednávanie nedostavil, svoju neúčast' neospravedlnil.

15. Súd spor prejednal v súlade s ust. § 180 CSP v neprítomnosti strán sporu, v rámci dokazovania sa oboznámil s listinnými dôkazmi založenými v súdnom spise a z takto vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav:

16. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žalobca doručil dňa 24.7.2006 Okresnému súdu Nové Zámky 713 návrhov na začatie konania vydanie platobných rozkazov vrátane príloh, pričom svoje podanie urobil elektronickými prostriedkami obsahujúcimi elektronické dokumenty - žaloby, podpísané zaručeným elektronickým podpisom. Spolu so žalobami a ich prílohami doručil žalobca Okresnému súdu Nové Zámky aj sprievodný list, v ktorom súd informoval o urobennom podaní, zvolenej forme a obsahu optického nosiča DVD. Okresný súd Nové Zámky oznámil žalobcovi listom, že nemá k dispozícii elektronickú podateľňu, v dôsledku čoho nespĺňa podmienky zákona č. 215/2002 Z. z., a preto žalobcovi vracia elektronické dokumenty uchované na DVD nosičoch. Na uvedené stanovisko Okresného súdu Nové Zámky reagoval žalobca v 1. rade listom (po uplynutí doby asi 2 mesiacov po prvom podaní, ako vyplynulo z výsluchu PZ žalobcov na pojednávaní), v ktorom trval na prijatí svojho podania, pretože bolo uskutočnené v súlade s § 42 ods. 1 OSP a zároveň bolo súdu riadne doručené. Žalobca v 1. rade ďalej vo svojom liste informoval Okresný súd Nové Zámky, že považuje za nevyhnutné poukázať na zásadu hospodárnosti občianskeho súdneho konania a to na skutočnosť, že urobiť podanie elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom je možné od 1.5.2002 a nie je vinou žalobcu v 1. rade, že Okresný súd Nové Zámky nemá vytvorené podmienky na prijímanie takýchto podaní. Po uplynutí dlhšieho časového obdobia počas ktorého trvala vyššie špecifikovaná komunikácia predchodcu žalobcu v 1. rade s Okresným súdom Nové Zámky, bol predchodca žalobcu v 1. rade presvedčený, že Okresný súd Nové Zámky už odstránil technické nedostatky, pre ktoré neprijal podanie zo dňa 24.7.2006 a opätovne podal na Okresný súd Nové Zámky všetky vrátené žaloby. Zachoval pri tom rovnakú formu a podanie opäť uskutočnil elektronickými prostriedkami (bližší dátum opätovného podania žalobcovia súdu nešpecifikovali).

17. Zo stanoviska predsedu Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 19.2.2010 adresovaného Ministerstvu spravodlivosti SR k žiadosti predchodcu žalobcu v 1. rade o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (č. l. 425 spisu) bolo zistené, že predchodca žalobcu v 1. rade doručil Okresnému súdu Nové Zámky dňa 31.3.2006 sprievodný list a k nemu „DVD nosič“, ktorý mal obsahovať jednotlivé žalobné návrhy s prílohami, ktoré Okresný súd Nové Zámky predchodcovi žalobcu v 1. rade spolu s prípisom zo dňa 5.4.2006 vrátil vychádzajúc z usmernenia MS SR zo dňa 31.3.2006 a následného stanoviska k používaniu zaručeného elektronického podpisu zo dňa 3.4.2006. Dňa 26.7.2006 predchodca žalobcu v 1. rade Okresnému súdu Nové Zámky opäť doručil „DVD nosič“ vrátane sprievodného listu a dňa 19.10.2006 sprievodný list s tým, že Okresný súd Nové Zámky mu podania z rovnakých dôvodov vrátil prípisom zo dňa 30.10.2006. Okresný súd Nové Zámky po tom, ako bol od začiatku februára 2007 po technickej stránke schopný zaevidovať a prijať návrhy predchodcu žalobcu v 1. rade doručené na DVD nosičoch, niekoľkokrát a to aj telefonicky spoločnosť predchodcu žalobcu v 1. rade vyzval na predloženie DVD nosičov za účelom ich zaregistrovania a to aj spätne ku dňu pôvodného podania. Okresný súd Nové Zámky naposledy takúto žiadosť predchodcovi žalobcu v 1. rade odoslal dňa 4.2.2010, odpoveď na žiadosť súd neobdržal.

18. K takto zistenému skutkovému stavu súd uvádza, že žalobcovia súdu nepredložili všetky doklady preukazujúce komunikáciu predchodcu žalobcu v 1. rade s Okresným súdom Nové Zámky. Skutkové tvrdenia o tom, že uvedenému súdu boli DVD nosiče ako aj sprievodné listy k nim predložené a Okresný súd Nové Zámky na tieto reagoval, vyplýva z podanej žaloby a ďalších vyjadrení strán sporu, ktoré v konaní neboli protistranou popreté a ktoré súd s poukazom na ust. § 151 ods. 1 CSP považoval za preukázané.

19. Z úradného záznamu (č. I. 116 spisu), ktorý bol napísaný na Okresnom súde Čadca dňa 26.3.2008 vyplýva, že tento úradný záznam bol vyhotovený za účasti predsedu súdu JUDr. Kičuru, riaditeľa súdnej správy Ing. R. E. ako aj právnych zástupcov predchodcu žalobcu v 1. rade, ktorí sa dostavili na Okresný súd Čadca z dôvodu, že v zmysle rozhodnutia Nálezu ÚS SR III. ÚS 7/07-97 zo dňa 20.12.2007 bolo porušené právo spoločnosti Lawyer Partners. a.s. podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a je potrebné návrhy na DVD nosiči prijať na tamom súde. Na DVD nosiči, ktorý bol uvedeným dňom predsedovi súdu odovzdaný malo byť 388 návrhov na začatie súdneho konania. Okresný súd Čadca potvrdil prijatie vyššie špecifikovaného DVD nosiča, ktorý bol odovzdaný do elektronickej podateľne tamomšieho súdu za účelom uloženia obsahu tohto DVD nosiča na médium dostupné v podateľni súdu, ktorá mala postupne jednotlivé návrhy spracovávať s vyznačením časovej pečiatky 26.3.2008 (v súčinnosti s informatikmi KS Žilina).

20. Zo žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (č. I. 39 spisu) vyplýva, že predchodca žalobcu v 1. rade sa dňa 2.12.2009 obrátil na žalovanú so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorej žiadosti zo strany žalovanej nebolo vyhovené.

21. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 28.6.2012 (č. I. 246 spisu) bola pohľadávka predchodcu žalobcu v 1. rade spoločnosti Lawyer Partner a.s. vo výške 18 816 458,88 eur (5 388,04 eur + 18 811 070,84 eur) postúpená na žalobcu v 2. rade.

22. Zistený skutkový stav súd posúdil v zmysle nižšie uvedených ustanovení platných právnych predpisov:

23. Podľa § 137 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o a) splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

24. Naliehavý právny záujem predstavuje procesnú podmienku úspešnosti žaloby podľa ust. § 137 písm. c/ CSP (predtým ust. § 80 písm. c/ OSP), pričom rozhodujúcim kritériom pre posúdenie prípustnosti takejto žaloby je skutočnosť, či prípadný vyhovujúci rozsudok bude mať pre žalobcu právny význam a či sporové konanie bude užitočné t. j. odstráni spory medzi stranami. Naliehavý právny záujem je daný vtedy, ak existuje aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi žalobcom a žalovaným, ktorý je ohrozením žalobcovho právneho postavenia a ktorý nemožno iným právnym prostriedkom odstrániť, nie je pritom rozhodujúce ako táto neistota vznikla (rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/49/2003).

25. Právny záujem žalobcu na požadovanom určení musí byť podľa požiadavky zákona kvalifikovaný, t. j. naliehavý. Posúdenie naliehavého právneho záujmu je otázkou právnej kvalifikácie rozhodujúcich skutočností. Pre žalobcu to znamená nevyhnutnosť tvrdiť a dokázať skutočnosť, z ktorej vyplýva existencia naliehavého právneho záujmu na žiadanom určení, čo je jednou z podmienok na to, aby súd mohol v rozsudku žalobe meritórne vyhovieť. Návrhom podľa § 137 písm. c/ CSP (predtým § 80 písm. c/ OSP) možno uplatniť tak pozitívne ako aj negatívne určenie, či tu právny vzťah alebo právo je, alebo nie je. Dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať, že na určení právneho vzťahu alebo práva v čase rozhodovania súdu má žalobca naliehavý právny záujem zťažuje žalobcu. Naliehavý právny záujem bude spravidla daný v prípade, keď sa nemožno domáhať priamo plnenia, a ak právne postavenie žalobcu bez takéhoto určenia by bolo neisté. Určovacou žalobou sa teda žalobca nedomáha vydania exekučného titulu, ale vydania autoritatívneho výroku súdu, že či určitý právny vzťah alebo právo tu je (pozitívna určovacia žaloba), alebo že tu nie je (negatívna určovacia žaloba). Autoritatívne určenie súdom potom neistotu alebo neurčitosť v právnom postavení žalobcu odstraňuje bez toho, že by ukladalo

splnenie nejakej povinnosti. Preto sa pri určovacích žalobách na rozdiel od žalôb na plnenie zdôrazňuje ich preventívny charakter a význam. Nepreukázaná existencia naliehavého právneho záujmu v čase rozhodovania súdu vedie k zamietnutiu určovacieho návrhu (rozsudok NS SR sp. zn. 2 Cdo 252/2009 zo dňa 28.9.2010).

26. Pretože predmetom tohto konania bolo v zmysle petitu žalobného návrhu pripusteného na základe uznesenia súdu č. k. 19C/69/2012-299 zo dňa 20.1.2013, právoplatného dňa 31.1.2014 rozhodnúť tiež o tom, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi v 1. rade nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Zámky, pretože tento neprijal návrhy spoločnosti na začatie občianskeho súdneho konania podané elektronickou formou dňa 24.7.2006 a tiež rozhodnúť o tom, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla žalobcovi v 1. rade nezákonným rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 253/07, teda predmetom tohto konania bolo určiť zodpovednosť žalovanej za škodu, súd sa v zmysle ust. § 137 písm. c) CSP ako prvoradou zaoberal otázkou, či žalobcovia majú naliehavý právny záujem na požadovaných určeníach, teda či ich postavenie z hľadiska právneho je postavením neistým, resp. ohrozeným a či takýto stav právnej neistoty možno odstrániť práve podanou žalobou.

27. Naliehavý právny záujem na uvedenom určovacom petite žaloby súd nezistil. Z početnej judikatúry súdov nepochybne vyplýva, že určovací žaloba má spravidla preventívny charakter, jej účelom je poskytnúť ochranu práva žalobcu predovšetkým skôr, než dôjde k porušeniu právneho vzťahu alebo práva. Určovací žaloba preto vo všeobecnosti nie je opodstatnená tam, kde už právny vzťah alebo právo boli porušené a kde je namieste žaloba o splnenie povinnosti. V prípade možnosti žalovať priamo splnenie povinnosti treba preto vždy považovať za neprípustnú určovaciu žalobu, ktorá neslúži potrebám praktického života, spornosť nerieši (neodstraňuje) a len vedie k nárastu počtu súdnych sporov.

28. Súd si dovoľuje dať do pozornosti, že podanou žalobou sa okrem vyššie uvedeného určenia žalobcovia domáhajú tiež uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi v 2. rade majetkovú škodu a súčasne sa domáhajú uloženia povinnosti zaplatiť žalobcovi v 1. rade nemajetkovú ujmu, pričom uvedených nárokov sa domáhajú práve titulom zodpovednosti žalovanej za škodu, ktorú žiadajú určiť v zmysle prvých dvoch petitov žalobného návrhu. Zásadne je možné ustáliť, že možnosť podania žaloby na plnenie vylučuje právny záujem na žalobe určovacej, čo je aj tento prípad. Hoci uvedená zásada (že žalobca sa nemôže žalobou úspešne domáhať určenia právneho vzťahu alebo práva tam, kde sa môže domáhať splnenia povinnosti) neplatí absolútne, je podmienkou prípustnosti takejto určovacej žaloby práve preukázanie naliehavého právneho záujmu žalobcu na žalobou požadovanom určení. Neosvedčenie naliehavého právneho záujmu na žalobou požadovaných určeníach je samostatným a prvoradým dôvodom zamietnutia žaloby. Pretože súd nedostatok naliehavého právneho záujmu konštatuje v prípade oboch určovacích petitoch žalobného návrhu, súd žalobu v tejto časti bez ďalšieho skúmania zamietol.

29. Súd v konaní ďalej rozhodoval, či je daný nárok žalobcu v 2. rade na zaplatenie žalovanej sumy istiny tvorenej sumou koncesionárskych poplatkov vo výške 5 388,04 eur, príslušenstva tvoreného sumou poplatkov z omeškania vo výške 18 805 682,80 eur a príslušenstva tvoreného sumou nákladov spojených s uplatnením istiny vo výške 46 815,16 eur a nárok žalobcu v 1. rade na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 70 043,96 eur.

30. Podľa § 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu 24.7.2006 (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

31. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

32. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

33. Podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101?ucinnost=24.07.2006>>, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak 1. škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak, 2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci, 3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

34. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

35. Podľa § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinností orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

36. Podľa § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

37. Podľa § 19 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101?ucinnost=24.07.2006>>. Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101?ucinnost=24.07.2006>> odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

38. Pretože žalovaná v časti konania o zaplatenie náhrady škody vznesla námietku premlčania, súd ako prvoradú riešil dôvodnosť žalovanou vznesenej námietky premlčania. Z obsahu žaloby vyplýva, že predchodca žalobcu v 1. rade podal návrhy na Okresný súd Nové Zámky dňa 24.7.2006. Na uvedené reagoval Okresný súd Nové Zámky listom, ktorým predchodcovi žalobcu v 1. rade oznámil, že nemá k dispozícii elektronickú podateľňu, a preto mu vrátil elektronické dokumenty uchované na DVD nosičoch. Predchodca žalobcu v 1. rade uvedený list súdu nepredložil. Zo stanoviska predsedu Okresného súdu Nové Zámky k žiadosti spoločnosti Lawyer Partners a.s. o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vyplýva, že Okresný súd Nové Zámky zaslal tejto spoločnosti sprievodný list a vrátil jej DVD nosič s podanými žalobami listom zo dňa 30.10.2006. Predmetný list nebol súdu v priebehu konania predložený, ale dá sa predpokladať, že uvedený list sa dostal do rúk predchodcu žalobcu v 1. rade najneskôr v mesiaci november 2006. Predchodca žalobcu v 1. rade tak najneskôr koncom mesiaca november 2006 nadobudol vedomosť o tom, že Okresný súd Nové Zámky nesprávne postupoval, pretože v zmysle v tom čase platnej právnej úpravy boli obidve formy podania teda forma podania v listinnej písomnej forme ako aj elektronická forma podania so zaručeným elektronickým podpisom rovnoprávne a pokiaľ okresný súd elektronicky urobené podania neprijal, je zrejmé, že nepostupoval správne. K zisteniu uvedenej skutočnosti, teda nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nové Zámky nebolo potrebné, aby uvedenú skutočnosť konštatoval iný orgán (napr. Ústavný súd SR), pretože toto nie je podmienkou pre uplatnenie nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Pretože predchodca žalobcu v 1. rade nadobudol vedomosť o škode najneskôr koncom mesiaca november 2006, najneskôr koncom mesiaca november 2006 mu začala plynúť premlčacia lehota na uplatnenie jeho nároku na náhradu majetkovej škody. Predchodca žalobcu v 1. rade sa so svojou žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody obrátil na žalovanú až dňa 2.12.2009 a žalobu na súd podal až 14.7.2010,

teda po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. S poukazom na uvedené súd z dôvodu premlčania nároku žalobcu v 2. rade na náhradu majetkovej škody a rovnako nárok žalobcu v 1. rade na zaplatenie nemajetkovej ujmy zamietol.

39. Premlčanie nárokov žalobcov na zaplatenie náhrady škody bolo prvoradým dôvodom zamietnutia žaloby. K uvedenému súd len dopĺňa, že žalobe v tejto časti nebolo možné vyhovieť tiež z dôvodu, že žalobcovia nepreukázali naplnenie podmienok vzniku zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.

40. Nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu upraveným v období uskutočnenia namietaného nesprávneho úradného postupu zákonom č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom od 1.7.2004 do 31.8.2007. Ustanovenie § 3 uvedeného zákona zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, ktorá predpokladá súčasné splnenie základných podmienok vzniku škody, a to nesprávny úradný postup (nezákonné rozhodnutie), vznik škody ako majetkovej, resp. nemajetkovej ujmy, kauzálny nexus medzi nesprávnym úradným postupom (nezákonným rozhodnutím) a vznikom škody, t. j. existencia príčinnej súvislosti a absenciu okolností vylučujúcich zodpovednosť.

41. V prípade nesprávneho úradného postupu môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci orgánu verejnej moci, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi normami pre jeho konanie alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Pre túto formu zodpovednosti je určujúce, že úkony tzv. úradného postupu samy o sebe k vydaniu rozhodnutia nevedú a ak je rozhodnutie vydané, bezprostredne sa v jeho obsahu neprejavia alebo ide o inú nečinnosť orgánu štátu či iné vady v spôsobe vedenia konania. V zmysle ustálenej súdnej judikatúry nesprávny úradný postup je postup, ktorý s rozhodovacou činnosťou priamo nesúvisí, nevyústi do nej a neprejaví sa v obsahu konkrétneho rozhodnutia.

42. V prejednávanej veci žalobcovia považovali za nesprávny úradný postup Okresného súdu Nové Zámky, ktorý žaloby predchodcu žalobcu v 1. rade urobené elektronickými prostriedkami podpísané zaručeným elektronickým podpisom, predchodcovi žalobcu v 1. rade vrátil, pretože Okresný súd Nové Zámky nemal elektronickú podateľňu a nemohol ich prijať, a to aj napriek v tom čase účinného ust. § 42 ods. 1 OSP. Podľa názoru súdu je možné konštatovať, že Okresný súd Nové Zámky neprijatím uvedených žalôb uskutočnených elektronickým podaním so zaručeným elektronickým podpisom dňa 24.7.2006 postupoval nesprávne. Prvú podmienku pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu tak mal súd preukázať.

43. Druhou podmienkou pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody voči štátu je preukázanie vzniku škody a jej výšky. Škodou sa pritom rozumie ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom (peniazmi) a je napravitelná poskytnutím majetkového plnenia. Náhrada škody, ak má plniť reparačnú (reštitučnú) funkciu, má zabezpečiť poškodenému plnú kompenzáciu spôsobenej ujmy, nie však viac. Skutočnou škodou sa rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. Súd dospel k záveru, že žalobcovia v tomto spore nepreukázali vznik majetkovej škody ani nemajetkovej ujmy a ich výšky, teda neunesli dôkazné bremeno ohľadom podmienok vzniku nimi uplatnených nárokov na náhradu škody zo zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup okresného súdu.

44. Žalobca v 1. rade (po postúpení pohľadávky žalobca v 2. rade) si uplatnil nárok na náhradu majetkovej škody v celkovej výške 18 857 886? eur predstavujúcej súčet koncesionárskych poplatkov vo výške 5 388,04 eur, poplatkov za omeškanie vo výške 18 805 682,80 eur a nákladov spojených s uplatnením istiny vo výške 46 815,16 eur. Samotní žalobcovia vychádzali z domnienky, resp. hypotézy 100 % úspešnosti vo všetkých uplatnených nárokov na zaplatenie koncesionárskych poplatkov, a to nielen vo vzťahu k rozhodovacej činnosti súdu, ale aj zo zohľadnením tzv. 100 % úspešnosti pri ich prípadnom vymáhaní. Súd zo svojej úradnej činnosti má vedomosť, že množstvo z podaných návrhov bolo odmietnutých, niektoré návrhy boli zastavené pre späťvzatie, alebo pre neodstrániteľnú prekážku konania, pre nesprávne označenie žalovaného (nesprávny dátum narodenia, bez diakritiky), alebo pre nedostatok aktívnej alebo pasívnej vecnej legitímácie, z tohto dôvodu majetkovú škodu nie je možné

založiť na ničím nepodložených domnienkach. S poukazom na tieto skutočnosti potom súd považoval uplatnenú škodu žalobcom v 2. rade za nepreukázanú a pri takto definovanej škode nemôže ísť o skutočnú škodu chápanú ako zmenšenie majetku poškodeného a ani o tzv. inú škodu, t. j. ušlý zisk.

45. K uplatnenej škode tvorenej sumou poplatkov z omeškania vo výške 18 805 682,80 eur, ktoré by si žalobca v 2. rade chcel uplatniť voči dlžníkom je potrebné uviesť, že žalobca si v dôsledku zmeny legislatívy v čase podania elektronických podaní súdu dňa 24.7.2006 poplatky z omeškania súdnou cestou už nemohol uplatniť, keď zákon č. 96/2006 Z. z., ktorým bol novelizovaný § 9 zák. č. 212/95 Z. z. o koncesionárskych poplatkoch a ktorým bol inštitút poplatkov z omeškania nahradený inštitútom klasických úrokov z omeškania a ktorým bol v § 10 b daný tzv. „generálny pardon“ bol prijatý dňa 2.2.2006 a účinnosť nadobudol dňom jeho vyhlásenia, teda v období viac ako 5 mesiacov pred podaním elektronických návrhov na Okresný súd Nové Zámky predchodcom žalobcu v 1. rade.

46. Pokiaľ sa žalobca v 2. rade domáhal ďalej nároku na zaplatenie príslušenstva vo výške 46 815,16 eur tvoreného sumou nákladov spojených s uplatnením istiny, je potrebné uviesť, že žalobca v 2. rade (rovnako žalobca v 1. rade pred postúpením) tento svoj nárok nepreukázal. Podľa názoru súdu je žalovaná suma zjavne neprimeraná k výške uplatnenej istiny. Takto uplatnená škoda je z pohľadu prejednávanej veci nepodložená, bez akéhokoľvek súvisu s nesprávnym úradným postupom okresného súdu. Navyiac, trovy spojené s uplatnením istiny (podľa vyčíslenia v žalobe v celkovej sume 46 482,17 eur) mohli byť jednotlivito vyčíslené v žalobách a mali byť predmetom náhrady trov konania, ak by predchodca žalobcu v 1. rade riadne doručil DVD nosič okresnému súdu a tomu by bolo umožnené vo veciach konať. Čo sa týka náhrady trov konania zaplatených JUDr. Miroslavovi Pavelkovi vo výške 332,99 eur za zastupovanie predchodcu žalobcu v 1. rade pred Ústavným súdom SR, tieto žalobcovia rovnako nezdôvodnili, súdu nie je zrejmé, či náhrada uvedených trov bola predmetom konania pred Ústavným súdom SR. Súd zdôrazňuje, že žalobcovia relevantné rozhodnutia Ústavného súdu SR v tomto konaní vôbec nepredložili.

47. Žalobca v 1. rade si uplatňoval náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 70 043,96 eur, ktorá by bola spravodlivou satisfakciou za utrpený zásah do základných práv a kompenzovala by každé porušenie práva na prístup k súdu, ktoré žalobca v 1. rade uplatňoval jednotlivito podaním 713 návrhov na začatie občianskeho súdneho konania, pričom žalobca v 1. rade žiadal priznať 660 eur za každé jednotlivé porušenie základného práva. V súvislosti s uplatnenou nemajetkovou ujmom však žalobca v 1. rade neprodukoval žiadny dôkaz preukazujúci oprávnenosť uplatneného nároku. Nárok špecifikoval len všeobecne, keď konštatoval, že pochybením súdu došlo „k strate šancí“ žalobcu pred vnútroštátnym súdom. Strata nastala vo vzťahu ku každému podanému návrhu, teda ku každému návrhu, ktoré sa nezačalo a ktorého výsledkom malo byť deklaratórne rozhodnutie o majetkovom práve žalobcu a tomu zodpovedajúcej povinnosti žalovaného dlžníka. Toto finančné zadosťučinenie by malo pre žalobcu v 1. rade predstavovať morálnu náhradu za jeho „stratu šancí“, čo je nepostačujúce pre preukázanie dôvodnosti nároku, ako aj príčinnej súvislosti s postupom Okresného súdu Nové Zámky. Bližšie odôvodnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy súd nezistil ani z podaného odvolania, v ktorom žalobcovia len zdôrazňujú rozdiel medzi inštitútom primeraného finančného zadosťučinenia podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR a odškodnenia nahradením nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu nemajetkovej ujmy však bližšie nekonkretizujú.

48. S poukazom na takto vykonané dokazovanie, súd dospel k záveru, že žaloba nebola dôvodne podaná v časti ako majetkovej tak aj nemajetkovej škody, keď súd po vyhodnotení dôkazov nemal za preukázané, že majetková a nemajetková ujma reálne vznikli a že vznikli v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Zámky.

49. Záverom súd konštatuje, že Okresný súd Nové Zámky po tom, ako bol od začiatku februára 2007 po technickej stránke schopný zaevidovať a prijať elektronicky doručené podania, opakovane kontaktoval predchodcu žalobcu v 1. rade za účelom spätného zaregistrovania podaní. Predchodca žalobcu v 1. rade však zostal nečinný. Podľa názoru súdu, pokiaľ sa predchodca žalobcu v 1. rade na Okresný súd Nové Zámky ani len neobrátil so žiadosťou o spätné zaregistrovanie návrhov a následne (aj formou tejto žaloby) poukazoval na škodu, ktorá mu neprijatím jeho návrhov vznikla, je zrejmé, že túto si spôsobil sám. Na uvedenom nič nemení ani konštatovanie žalobcov, že spätné zaevidovanie podaných žalôb nie je v zmysle platnej právnej úpravy technicky a právne možné. Spätné zaevidovanie podaných návrhov by bolo v prípade riadneho opakovaného doručenia návrhov, povinnosťou Okresného

súdu Nové Zámky a tento by sa musel v zmysle rozhodnutia Ústavného súdu SR ako aj ESLP vysporiadať s eventuálnymi technickými a právnymi problémami. Pokiaľ predchodca žalobcu v 1. rade súd ohľadom spätnej registrácie jeho podaní ani nekontaktoval, toto nie je možné pričítať na ťarchu súdu a vzhľadom na uvedené možno jednoznačne konštatovať i absenciu tretej podmienky pre preukázanie zodpovednosti žalovanej za škodu, teda, že absentuje jasná príčinná súvislosť medzi uplatnenou (a podľa názoru súdu nepreukázanou) škodu a nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nové Zámky.

50. Pokiaľ žalobcovia v konaní poukazovali na nezákonné rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 253/2007 zo dňa 27.9.2007, je potrebné s poukazom na dikciu § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom ku dňu vydania tohto rozhodnutia uviesť, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je potrebné preukázať, že rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo pre nezákonnosť zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. Pretože zrušenie, prípadne zmena rozhodnutia, na ktoré žalobcovia poukazujú neboli v konaní preukázané, podmienka pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia tak nie je naplnená.

51. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa pomeru úspechu v zmysle § 255 ods. 1 CSP. Keďže žalovaná bola v konaní úspešná a zatiaľ čo žalobcovia nedosiahli žiadny materiálne merateľný úspech, súd priznal žalovanej náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, rovnako nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (100 %).

52. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Nitra na Krajský súd v Nitre. (§ 362 ods. 1 CSP), ktorá lehota podľa § 2 ods. 1 zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v čase odo dňa účinnosti tohto zákona t.j. od 27.3.2020 do 30. apríla 2020 neplynie.

V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka tohto konania. (§ 127 ods. 1 a ods. 2 CSP) V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). (§ 363 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 364 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 365 ods. 1 CSP)

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 2 CSP)

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 CSP)

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.